ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 1ης Απριλίου 1987 *

Στην υπόθεση 257/85,

C. Dufay, κάτοικος Γαλλίας, 19, rue Bovis Vilde, 92260 Fontenay-aux-Roses, εκπροσωπούμενη από τον Stanley Chaney, δικηγόρο Παρισιού, 19, boulevard Henri-IV, 75004 Παρίσι, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Alex Schmitt, 13, boulevard Royal, L-2449,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Francesco Pasetti-Bombardella, νομικό σύμβουλο, και από τον Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, και οι δύο κάτοικοι Λουξεμβούργου, επικουρούμενοι από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 22, Côte D' Eich, ο οποίος είναι και αντίκλητος,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο: α) την καταβολή αποζημιώσεως για συμπληρωματική περίοδο προειδοποιήσεως, ήτοι μισθών επτά μηνών, β) την επανένταξη στην κατηγορία Β με αποζημίωση, και, γ) αποζημίωση λόγω βαναύσου απολύσεως, που επήλθε με απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1984 του προέδρου της Φιλελεύθερης και Δημοκρατικής Ομάδας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και G. C. Rodríguez Iglesias, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. L. da Cruz Vilaça
γραμματέας: P. Heim

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αφού έλαβε υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 27ης Νοεμβρίου 1986,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Φεβρουαρίου 1987,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Αυγούστου 1985, η Christiane Dufay, έκτακτη υπάλληλος της κατηγορίας C στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τοποθετημένη στη Φιλελεύθερη και Δημοκρατική Ομάδα στο Παρίσι, η σύμβαση της οποίας καταγγέλθηκε με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 1984, με καταβολή ποσού αντίστοιχου προς προειδοποίηση τριών μηνών, άσκησε προσφυγή ζητώντας: α) την καταβολή αποζημιώσεως για συμπληρωματική περίοδο προειδοποιήσεως αντίστοιχης προς μισθούς επτά μηνών, β) την επανένταξή της από την 1η Νοεμβρίου 1980 στην κατηγορία Β σύμφωνα με την κανονική εξέλιξη της σταδιοδρομίας με όλες τις νόμιμες συνέπειες, ιδίως όσον αφορά τη συνταξιοδότηση, και γ) την αποκατάσταση της ζημίας που προκύπτει από την απώλεια μισθών πριν και μετά από την απόλυση.

2 Η προσφεύγουσα, γαλλικής ιθαγένειας, προσελήφθη από τη Φιλελεύθερη και Δημοκρατική Ομάδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Παρίσι ως έκτακτη υπάλληλος με βαθμό Β 3. Η σύμβαση προσλήψεως ορισμένου χρόνου, της 1ης Ιουλίου 1973, μεταβλήθηκε σε σύμβαση αορίστου χρόνου με τροποποιητικό έγγραφο της 31ης Ιανουαρίου 1975.

3 Τον Απρίλιο 1981, η Φιλελεύθερη και Δημοκρατική Ομάδα πρότεινε στην προσφεύγουσα τροποποίηση της συμβάσεως της για την κατάταξή της στο βαθμό C 2, που αυτή αποδέχθηκε υπογράφοντας το τροποποιητικό έγγραφο της 7ης Απριλίου 1981, κατά το οποίο οι ανακατάταξη έχει αναδρομική ισχύ από την 1η Νοεμβρίου 1980. Η προσφεύγουσα επέστρεψε το ποσό που αντιστοιχεί στη μισθολογική διαφορά μεταξύ των βαθμών Β 3, κλιμάκιο 4, και C 2, κλιμάκιο 5.

4 Τέλος, με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 1984 του προέδρου της Φιλελεύθερης και Δημοκρατικής Ομάδας, η σύμβαση της προσφεύγουσας καταγγέλθηκε από την 1η Δεκεμβρίου 1984 με καταβολή ποσού αντίστοιχου προς προειδοποίηση τριών μηνών.

5 Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι στην « αίτηση θεραπείας » που υπέβαλε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 11 Απριλίου 1985 δεν δόθηκε απάντηση.

6 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, οι λόγοι ακυρώσεως και οι ισχυρισμοί των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

7 Επειδή το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καθού, προβάλλει κατ' ένσταση, κυρίως, το απαράδεκτο των αιτημάτων της προσφυγής, πρέπει να εξεταστούν καταρχάς οι προβαλλόμενες ενστάσεις.

Επί του παραδεκτού του πρώτου αιτήματος

8 Κατά το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, η βλαπτική πράξη για την προσφεύγουσα είναι η απόφαση απολύσεως που εφαρμόστηκε την 1η Δεκεμβρίου 1984. Επομένως, από αυτή την ημερομηνία, το αργότερο, πρέπει να έχει αρχίσει η προθεσμία των τριών μηνών για την υποβολή ενστάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που εφαρμόζεται κατ' αναλογία στους έκτακτους υπαλλήλους, δυνάμει του άρθρου 46 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΕΛΠ). Όμως, η ένσταση υποβλήθηκε στις 11 Απριλίου 1985, δηλαδή πέραν της προθεσμίας των τριών μηνών και, για το λόγο αυτό, η προσφυγή είναι απαράδεκτη ως προς αυτό το αίτημα.

9 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατά πρώτο λόγο, ότι η εν λόγω προθεσμία δεν μπορεί να της αντιταχθεί επειδή αυτό είναι αντίθετο προς τις διατάξεις του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

10 Το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί. Αρκεί να τονιστεί ως προς αυτό ότι η αρχή που τίθεται με την επικαλούμενη διάταξη της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, δηλαδή να διασφαλίζεται για κάθε πρόσωπο δίκαιη δίκη που αναγνωρίζεται επίσης στην κοινοτική έννομη τάξη, δεν παρεμποδίζει την πρόβλεψη προθεσμίας για την άσκηση ενδίκου προσφυγής.

11 Δεύτερον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υπέστη δυσμενή διάκριση σε σχέση με άλλους μισθωτούς που εργάζονται στη Γαλλία, δεδομένου ότι αυτοί διαθέτουν, δυνάμει του γαλλικού δικαίου, μεγαλύτερη προθεσμία για να υποβάλουν ένσταση.

12 Πρέπει να τονιστεί σχετικώς ότι η πρόσληψη της προσφεύγουσας έγινε σύμφωνα με τους όρους του ΚΕΛΠ, όπως ρητώς μνημονεύεται στη σύμβαση προσλήψεώς της της 1ης Αυγούστου 1973. Το ΚΕΛΠ, σε συνδυασμό με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, στον οποίο αναφέρεται με το άρθρο του 46, όσον αφορά τα ένδικα μέσα, διέπει τις σχέσεις εργασίας των εκτάκτων υπαλλήλων κατ' αποκλεισμό οποιασδήποτε άλλης ρυθμίσεως.

13 Εξάλλου, το γεγονός ότι το λοιπό προσωπικό των Κοινοτήτων διέπεται από κανόνες κοινοτικού δικαίου, διαφορετικά απ' ό,τι οι άλλοι μισθωτοί που εργάζονται στη χώρα όπου είναι τοποθετημένοι, δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μεταχείριση που συνιστά δυσμενή διάκριση.

14 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι το πρώτο αίτημα της προσφυγής είναι απαράδεκτο.

Επί του παραδεκτού του δευτέρου αιτήματος

15 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προβάλλει κατ' ένσταση το απαράδεκτο αυτού του αιτήματος επίσης λόγω μη τηρήσεως της προθεσμίας, καθόσον η βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη, δηλαδή η κατάταξή της στην κατηγορία C, της είχε γνωστοποιηθεί από την 7η Απριλίου 1981, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα υπέγραψε το τροποποιητικό έγγραφο. Εξάλλου, η προσφεύγουσα αποδέχθηκε την κατάταξή της στην κατηγορία C υπογράφοντας το εν λόγω έγγραφο.

16 Η προσφεύγουσα προβάλλει το ίδιο, όπως πιο πάνω, επιχείρημα που αντλείται από τη μη δυνατότητα εφαρμογής ως προς αυτή των προθεσμιών του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

17 Ανεξάρτητα από το ζήτημα αν η προσφυγή ακυρώσεως που προβλέπεται από το άρθρο 179 της Συνθήκης ΕΟΚ και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είναι παραδεκτή, όταν στρέφεται όχι κατά μονομερούς πράξεως οργάνου, αλλά κατά συμβάσεως που υπογράφηκε μεταξύ αυτού του οργάνου και του προσφεύγοντος, πρέπει να τονιστεί ότι εν προκειμένω το δεύτερο αίτημα προβάλλεται εν πάση περιπτώσει οψίμως. Το επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα δεν είχε επιλογή μεταξύ εξαναγκάσεως σε παραί-

τηση και αποδοχής της ανακατατάξεώς της δεν μπορεί να επηρεάσει το γεγονός ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπρόθεσμα.

18 Κατά συνέπεια το δεύτερο αίτημα της προσφυγής είναι επίσης απαράδεκτο.

Επί του παραδεκτού του τρίτου αιτήματος

19 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προβάλλει ως προς το αίτημα αποκαταστάσεως της ζημίας που προέκυψε για την προσφεύγουσα από την απόλυσή της ότι αυτό στηρίζεται στον φερόμενο παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως απολύσεως. Όμως, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η αγωγή αποζημιώσεως που στηρίζεται στον παράνομο χαρακτήρα των αποφάσεων που αποτελούν την αιτία για την άσκηση της αγωγής, υπόκειται στους ίδιους όρους ως προς την προθεσμία που προβλέπονται από το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, όπως και η προσφυγή ακυρώσεως.

20 Η προσφεύγουσα προβάλλει το ίδιο επιχείρημα περί μη εφαρμογής των προβλεπόμενων από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως προθεσμιών ως προς αυτή και ζητεί την εφαρμογή του γαλλικού δικαίου για να πληρωθεί το νομικό κενό της μη προβλέψεως αποκαταστάσεως της ζημίας που προκλήθηκε από την απόλυση ή τον εξαναγκασμό σε παραίτηση των υπαλλήλων που υπάγονται στο ΚΕΛΠ.

21 Πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου οι προσφυγές που στηρίζονται στο άρθρο 179 της Συνθήκης ΕΟΚ, που παρέχει αρμοδιότητα στο Δικαστήριο να αποφαίνεται επί των διαφορών μεταξύ της Κοινότητας και των υπαλλήλων της, υπόκεινται στις προθεσμίες των άρθρων 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

22 Εν προκειμένω, η ζημία κατά την προσφεύγουσα προκλήθηκε από δύο πράξεις, δηλαδή το τροποποιητικό έγγραφο της 7ης Απριλίου 1981 περί ανακατατάξεώς της και την πράξη περί απολύσεώς της, η νομιμότητα των οποίων προσβάλλεται με τα δύο πρώτα αιτήματα της προσφυγής.

23 Όμως, όπως προέκυψε κατά την εξέταση των δύο προηγούμενων αιτημάτων της προσφυγής, η προσφεύγουσα δεν τήρησε τις προθεσμίες που προβλέπονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως για να προσβάλλει αυτές τις πράξεις που της προκάλεσαν ζημία. Από αυτό έπεται ότι το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί ομοίως λόγω καθυστερημένης ασκήσεως της προσφυγής.

24 Από τα προηγούμενα συνάγεται ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Κακούρης Koopmans Rodríguez Iglesias

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Απριλίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

Κ. Κακούρης